

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jiřiny Jislové a soudců Mgr. Štěpána Hnaníčka a JUDr. Tomáše Pirka ve věci žalobce: **JUDr. P. P. Ph.D.**, narozeného [redacted] bytem [redacted] proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 427/16, o zaplacení 40.000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. srpna 2016, č. j. 10 C 242/2015 – 36,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé (I.) **potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.782,40 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám žalobce.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 32.250 Kč s příslušenstvím ve výroku uvedeném, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, když ve zbývajících částech, to je v částce 21.500 Kč s příslušenstvím a zaplacení příslušenství z částky 32.250 Kč od 28. 1. 2015 do 26. 7. 2015 žalobu zamítl a současně rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Takto rozhodl o žalobě založené na tvrzení, že žalobce se domáhá výše uvedené částky s příslušenstvím za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [redacted], kde byl žalobce ustanoven jako tlumočnick z jazyka anglického k provedení překladu listin notářem Mgr. Pavlem Škurkem jako soudním komisařem. Na základě toho provedl žalobce písemný překlad

v květnu 2012 a zaslal jej notáři, když současně vyúčtoval odměnu ve výši 25.725 Kč. Žalobce se opakovaně dotazoval, kdy bude o odměně rozhodnuto a teprve po více jak roce a půl od provedení překladu nabylo usnesení o ustanovení tlumočnicka právní moci, o odměně pak bylo rozhodnuto za další rok usnesením ze dne 28. 11. 2014. Odměna nebyla dosud vyplacena. Dále poukázal na to, že pro žalobce mají průtahy význam, neboť je třeba přihlídnout, jak výši částky, tak i k délce prodlení. Nakonec uvedl, že tlumočné mu bylo zapláceno připsáním na jeho účet dne 21. 3. 2016. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání, jímž se domáhala toho, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žaloba se zamítá. Odvolací soud k odvolání žalované rozhodl tak, že ve vyhovujícím výroku o věci samé, který byl odvoláním napaden, změnil tak, že se žaloba ohledně částky 32.250 Kč s příslušenstvím zamítá, a že žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení ve výši 600 Kč.

K dovolání žalobce ve věci rozhodoval Ústavní soud České republiky a svým nálezem ze dne 20. června 2017, sp. zn. [REDAKCE] rozhodl tak, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. února 2007 2, č. j. [REDAKCE] bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem zaručené čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, a proto rozhodl tak, že tento rozsudek se ruší. Podle odůvodnění tohoto nálezu bylo vytčeno odvolacímu soudu, že v napadeném rozsudku na jedné straně konstatuje, že rozhodnutí o tlumočném má pro tlumočnicka povahu rozhodnutí ve věci samé, s čímž se Ústavní soud ztotožňuje, aby ale vzápětí konstatoval, že stěžovatel jako znalec je jen osobou zúčastněnou na řízení, z čehož pak dovodil jen malý význam řízení pro stěžovatele, a tedy považoval za adekvátní zadostiučinění pouze ve formě konstatování porušení práva. Ústavní soud tak zdůraznil, že tlumočnick má skutečně v řízení dvojí právní postavení, avšak nezohlednění faktu, že v dané věci šlo o rozhodování o subjektivním právu stěžovatele, to je určení výše tlumočného, ve spojení se stručností vlastního odůvodnění rozsudku Městského soudu, znamená ústavněprávní diskrepanci. Nadto stěžovatel příhodně dodává, že o tom, v jaké výši (eventuálně, zda vůbec) mu bude tlumočné přiznáno, rozhoduje právě soud. Z pohledu zde posuzované věci přitom ani podle Ústavního soudu není rozdíl mezi civilním řízením, kdy se žalobce domáhá uložení povinnosti žalovanému plnit, a řízením o přiznání odměny za tlumočnický úkon. Ústavní soud sice nepřehlédl, že vzhledem k doručování do zahraničí nabylo usnesení o ustanovení stěžovatele tlumočnickem právní moci až dne 9. 11. 2013 a tedy o přiznání tlumočného mohlo být rozhodnuto až poté (by stěžovatel byl vůči notáři jako soudnímu komisaři do té míry kolegiální, že na právní moc svého ustanovení nečekal a překlad provedl již v květnu roku 2012), nicméně ani tak nebyly lhůty stanovené ustanovením § 19 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících zdaleka dodrženy. Na místo toho o tlumočném pro stěžovatele bylo rozhodnuto až v roce 2014, když k samotnému vyplacení odměny došlo dokonce až v roce 2016. Závěrem pak konstatoval, že ústavní stížností napadeným rozsudkem bylo porušeno stěžovatelovo právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, a právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem podle čl. 36 odst. 3 Listiny.

Poté, kdy rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. února 2017, č. j. [REDAKCE] byl nálezem Ústavního soudu zrušen, odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212, § 212a o. s. ř.) a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované není podstatné.

Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, tento posoudil předmětnou věc podle § 4 odst. 1, 2, § 5 písm. b), § 13 odst. 1 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb., když se nejdříve zabýval otázkou, zda soudní komisař (jehož úkony se považují ve smyslu § 4 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. za výkon státní správy podle § 3 písm. b) a jehož činnost se považuje za úřední postup podle § 2 tohoto ustanovení) v řízení vedeném u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [REDAKCE] vydal rozhodnutí v zákonné lhůtě. Podle § 19 odst. 1 zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, odměnu a náhradu nákladů podle § 17 odst. 2 a 3 a § 18 odst. 1 až 3 je znalec (tlumočník) povinen vyúčtovat zároveň s podáním posudku (provedením tlumočnického úkonu). Její výši určí orgán, který ustanovil znalce (tlumočníka) a to bez zbytečného odkladu, nejpozději do dvou měsíců od podání posudku (provedení tlumočnického úkonu). Odměnu a náhradu hotových výdajů je třeba uhradit bez zbytečného odkladu po jejich přiznání, nejpozději do 30 dnů. Z předmětného spisu soud prvního stupně zjistil, že žalobce provedl tlumočnický úkon dne 4. 5. 2012, kdy zároveň předložil vyúčtování tlumočného. Soudní komisař byl povinen ve smyslu § 19 odst. 1 zák. č. 36/1967 Sb. bez zbytečného odkladu, nejpozději však do dvou měsíců, určit výši tlumočného a nejpozději do 30 dnů ode dne jeho přiznání tlumočné žalobci uhradit. Výše tlumočného však byla určena až dne 28. 11. 2014 (zákonná lhůta byla překročena o 2,5 roku), vyplacena byla až dne 21. 3. 2016 (zákonná lhůta byla překročena o 3,5 roku), čímž došlo k nesprávnému úřednímu postupu a k porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty druhé zák. č. 82/1998 Sb., za což mu náleží právo na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.), když porušení práva na vydání rozhodnutí (učinění úkonu) v zákonné lhůtě samo o sobě zakládá vyvrátitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy, která nebyla žalovanou vyvrácena (odkaz na rozsudek NS ČR sp. zn. 30 Cdo 958/2009).

Při stanovení formy vycházel soud prvního stupně z § 13 odst. 1 věta druhá a třetí zák. č. 82/1998, jakož i § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 a judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Při svém závěru vycházel z konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího soudu ČR (viz např. rozsudek sp. zn. 30 Cdo 1151/2009 nebo Cpjn 206/2010), a uzavřel, že žalobce provedl tlumočnický úkon a předložil vyúčtování tlumočného dne 4. 5. 2012, o výši tlumočného mělo být rozhodnuto nejpozději do dvou měsíců, to je do 4. 7. 2012 a vyplaceno mělo být do 30 dnů, to je nejpozději do 31. 8. 2012. Tlumočné bylo žalobci uhrazeno dne 21. 3. 2016, došlo tak k průtahy v délce tří let a sedmi měsíců, za což přiznal soud prvního stupně žalobci základní částku ve výši 15.000 Kč za každý rok průtahy, a 1.250 Kč za každý měsíc průtahy, to je celkem 53.750 Kč. Soud nekrátil základní částku 15.000 Kč za první dva roky řízení z důvodu, že každé soudní řízení musí trvat určitou dobu, neboť v posuzovaném případě by stanovené zákonné lhůty k vydání rozhodnutí a provedení úkonu v řádu měsíce až dvou, proto krácení této částky za první 2 roky v tomto případě by postrádalo logiku. Soud prvního stupně tak uzavřel, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu je částka 32.250 Kč v závorce 53.750 Kč - 40 %), kterou uložil soud zaplatit žalované, včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení, který odůvodnil § 1968 odst. 1 věta první a § 1970 Kč 89/2012 Sb. a § 2 nařízení vlády číslo 351/2013 Sb., Žalobce svůj nárok na náhradu uplatnil u žalované dne 26. 1. 2015, šestiměsíční lhůta uplynula dne 26. 7. 2015, v prodlení tak byla žalovaná od 27. 7. 2015. Ve zbývajících částech, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 21.500 Kč s příslušenstvím soud prvního stupně, jako nedůvodnou zamítl.

Z právě uvedeného a s poukazem na obsah nálezu Ústavního soudu České republiky sp. zn. [REDAKCE] odvolací soud dospěl k závěru, že rozhodnutí soudu prvního stupně je zcela věcně správné. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečný skutkový

podklad, provedené důkazy správně hodnotil ve smyslu par v § 132 o. s. ř. a nepochybil ani v právním posouzení věci. Odvolací soud v tomto stadiu svého řízení proto odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, s nímž se ztotožňuje a z uvedených důvodů proto postupoval podle § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích jako věcně správný potvrdil podle § 219 o. s. ř.

Výroku o náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů vychází z § 224 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení, a to ve výši 7.782,40 Kč (odměna žalobce podle § 151 odst. 3 o. s. ř., to je paušální náhrada účastníku, který v řízení nebyl zastoupen, a to za 4 úkony /žaloba, vyjádření ze dne 11. 12. 2015, vyjádření k odvolání a vyjádření k jednání ze dne 17. 10. 2017/, a dále odměna advokáta za zastoupení před Ústavním soudem ČR, a to za 2 úkony právní služby podle vyhl. č. 177/1996 Sb. § 7 ve výši dvojnásobku odměny po 2.420 Kč a dvojnásobku režijního paušálu podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky 300 Kč, včetně 21 % DPH celkem 6.582,40 Kč) celkem 7.782,40 Kč.

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Praha 17. října 2017

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Martínková Hana